

5. ročník – týden 16

Poznejte z textu, KDO JSEM?

Chtěl jsem se věnovat výhradně hudbě, kterou jsem od dětství slyšel v pražských chrámech nebo při operních představeních v divadle v Kotcích. Základy jsem získal na gymnáziu u jezuitů a také jsem studoval hru na housle. Již jako dvanáctiletý roku 1749 platil za dobrého houslistu. Ve čtyřiařiceti letech začal studovat hudební kompozici u Františka Václava Habermanna. Potom jsem pokračoval u varhaníka týnského chrámu Josefa Segerera a již v roce 1762 napsal svých prvních šest symfonií, které pojmenoval podle měsíců Januarius až Juni (Leden až Červen). Trpěl však jsem provincialismem českých zemí, chtěl jsem získat zkušenosti v cizině a plně zde rozvinout a uplatnit svůj talent. S podporou hraběte Jana Václava Šporka a půjčkou od benediktnů z břevnovského kláštera jsem odjel 5. listopadu 1763 do Itálie.

V Itálii

Zprvu jsem se živil jako houslista a studoval hudbu u varhaníka a skladatele Giovanniho Battisty Pescettiho (1704–1766) v Benátkách. Už v roce 1764 byly tiskem vydány v Norimberku mé tři nástrojové skladby. Ke konci pobytu v Benátkách se zhoršila finanční situace mé rodiny a musel jsem se zadlužit. Půjčku mu poskytl strahovský premonstrátský klášter.

Jako skladatel jsem se prosadil velkým úspěchem své první opery-kantáty *Zmatek na Parnasu (Il Parnaso confuso)*, uvedené v Parmě v letech 1765. Autorem libreta byl slavný básník Pietro Metastasio, který se stal jeho oblíbeným libretistou.

Roku 1766 následovala závratná kariéra počínaje operou *Semiramis znovu poznána*, uvedenou v Bergamu. Na objednávku neapolského vyslance napsal operu *Bellerofontés*, která byla s velkým úspěchem slavnostně uvedena roku 1767 v dvorním divadle *San Carlo* v Neapoli za přítomnosti krále Ferdinanda IV. Hlavní role zpívali německý tenorista Anton Raaff a sopranistka Caterina Gabrielliová, proslavená virtuozitou svého zpěvu a hlasovým rozsahem. Pro ni jsem napsal další operní party, v nichž mohla uplatnit svou koloraturní techniku: *Farnakés (Il Farnace)*, *Triumf Klélie (Il Trionfo di Clelia)*. Blízká spolupráce s ní, se stala základem legendy o milostném románku. Dokázal jsem upoutat publikum bohatstvím svých melodií, jejich osobitou zpěvností a hloubkou citu. Nejpozději od roku 1765 jsem byl v Itálii nazýván *Il Boemo*. Někdy také používal italský překlad svého příjmení *Venatorini*.

V únoru 1768 jsem odjel do Prahy, abych uspořádal majetkové poměry rodiny po úmrtí matky. Zaplatil své dluhy a bratrovi předal rodinnou usedlost. V divadle jsem dirigoval představení *Bellerofonta* a přislíbil křižovníkům, že jim zašlu k provedení svá oratoria.

Po návratu jsem pokračoval v intenzivní práci. Kromě oper se od roku 1770 jsem začal uplatňovat jako autor řady oratorií. Díky obrovské popularitě mi přicházely nové objednávky z různých měst v Itálii. Sklízel jsem úspěchy v Turíně, Padově, Benátkách, Florencii, Miláně, Pavii a Bologni. V roce 1770 jsem se v Bologni poprvé setkal s mladým Mozartem. Wolfgang Amadeus Mozart a jeho otec Leopold sledovali mou kariéru i dílo už od Wolfgangova dětství. Ten mou tvorbu velmi obdivoval a z mých skladeb, zejména operních, pak získával zkušenosti pro vlastní skladby. Vzniklo mezi námi přátelství, které přetrvalo téměř do konce mého života. Osobně jsme se setkali ještě 15. května 1771 v Miláně, roku 1773 v Itálii.

V květnu 1771 jsem vykonal zkoušku před komisí filharmonické akademie v Bologni a získal prestižní titul *accademico filarmonico*, kterého jsem si velmi vážil a vždy jej připojuji ke svému jménu spolu s označením národnosti. Často jsem byl osloven také prestižním titulem *Maestro*. Sedmdesátá léta 18. století jsou obdobím mého tvůrčího zenitu, během nichž vznikly mé opery *Montezuma*, *Tamerlán*, *Romulus a Ersilie*, *Antigona nebo Ezio (Aetius)*. Zakoupil jsem si dům v Římě, ale přes svou slávu jsem se stále potýkal s finančními nesnázemi.